

τῶν σωματείων (α)· ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ καταπολεμοῦνται ὑπὸ τῶν σκέψεων, ὅτι τὰ πολιτικά δικαιώματα εἶναι ἀτομικά, τὰ δὲ σωματεία δὲν εἶναι ἀνεγνωρισμένοι ἀρχαί, καὶ ὅτι ἀναφερομένων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων πρὸς τὰς Βουλὰς κατὰ τῆς προϊσταμένης αὐτῶν διοικήσεως, ἐπέρχεται ἀνωμαλία καὶ ἀνατροπὴ τῶν ὁρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὀφείλει ἐκάστη ἀρχὴ νὰ ἐνεργῇ. Μνημονεύει ὁ Κ. Μὸλ καὶ σπουδαίως τινὸς συζητήσεως, γενομένης τῷ 1847 ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Βυρτεμβέργης ἐνεκὸν ἀναφορᾶς, ἀποσταλείσης πρὸς αὐτὴν παρὰ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων τῆς Στουτγάρδης περὶ προστασίας τῆς ἐλευθεροτυπίας. Ἡ Βουλὴ οὐδὲν ἀπεφάσισε· μένει ὁμοῦ αὐτόθι ἀδικαφιλονείκητον τὸ δικαίωμα τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, κατ' ἔθος ἐνασκούμενον ἀπὸ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἐτῶν, νὰ ποιῶσιν ἀναφορὰς πρὸς τὰς Βουλὰς ἂν οὐχὶ περὶ τῶν γενικῶν, τοῦλάχιστον περὶ τῶν ἰδίων των πραγμάτων. Θαυμάζει τις βλέπων ἐν Γερμανίᾳ, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἔτι δεσποτισμοῦ, αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ δὲν τελοῦσιν, ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ὅπως ὑποτελεῖς τῆς διοικήσεως.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. Ἰδι. φυλλάδ. 383.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΑΒΙΝΥ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ,

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἐλαφρὸν κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναικός! καλὰ ἐκλέγεις τὰς φίλας σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὺ ἠθέλησες νὰ ἀναδῇ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Στοιχηματίζω ὅτι πιστεύεις ὅτι ἡ κυρία Βλαινβίλ ἐπλεξε τὸ πουγγί μου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν τὸ πιστεύω, ἀφοῦ σὺ λέγεις τὸ ἐναντίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ πιστεύεις.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ διατί εἶσαι βέβαιος;

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι γνωρίζω τὸν χαρακτήρα σου. Ἡ κυρία Λερπὴ εἶναι τὸ μαντεῖόν σου! Ἀλλὰ εἶναι γελοία ἰδέα.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν ἀξίζω αὐτὸν τὸν ὠραῖον ἔπαινον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὦ! τὸν ἀξίζεις, καὶ σὲ προτιμῶ εἰλικρινῆ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου παρὰ ὑποκρινομένην.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄλλ' ἂν δὲν τὸ πιστεύω δὲν δύναμαι νὰ ὑποκριθῶ ὅτι τὸ πιστεύω διὰ νὰ σὲ φανῶ εἰλικρινής.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὲ λέγω ὅτι τὸ πιστεύεις· εἶναι ζωγραφημένον εἰς τὸ πρόσωπόν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄφοῦ πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, λοιπόν! μάλιστα τὸ πιστεύω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ πιστεύεις; καὶ ἂν ἦτο ἀλήθεια τί κακὸν βλέπεις;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Κάνεν, καὶ ἐπομένως περιττὸν νὰ τὸ ἀρνηθῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν τὸ ἀρνούμαι· αὐτὴ τὸ ἐπλεξε.—Καλὴ νύκτα· θὰ ἐπιστρέψω ἴσως μετ' ὀλίγον διὰ νὰ πῶμεν τὸ τσαί μετ' ἡμῶν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐφρίσκε, μὴ με ἐγκαταλείπεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἐννοεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Μήπως εἴμεθα μαλλωμένοι; Δὲν βλέπω τίποτε ἀπλούστερον· με πλέκουν ἐν πουγγί καὶ τὸ κρατῶ· με ἐρωτᾷς πῶς τὸ ἐπλεξε καὶ σὲ τὸ λέγω. Δὲν βλέπω πούποτε μάλλωμα.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ ἂν σ' ἐζήτουν τὸ πουγγί, θὰ με τὸ ἐθυσίαζες;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἴσως. Ἀλλ' εἰς τί θὰ σ' ἐχρησίμευε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀδιάφορον· σὲ τὸ ζητῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν τὸ ζητεῖς, ὑποθέτω, διὰ νὰ τὸ κρατῆς· θέλω νὰ μάθω τί θὰ τὸ κάμης.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Θὰ τὸ κρατῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀδύνατον! θὰ κρατῆς πουγγί πλεγμένον ἀπὸ τὴν κυρίαν Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ διατί ὄχι, ἀφ' οὗ τὸ κρατεῖς σὺ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐρατὸς λόγος! ἐγὼ δὲν εἶμαι γυνή.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Λοιπόν, ἂν δὲν τὸ μεταχειρισθῶ, θὰ τὸ ρίψω εἰς τὴν φωτιάν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! Ἄ! τώρα τέλος πάντων εἶσαι εἰλικρινής. Λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰλικρινῶς τὸ κρατῶ, μὲ τὴν ἀδειάν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶσαι ἐλεύθερος βεβαίως· ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι μετὰ λύπης σκέπτομαι ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει ποῖα σὲ τὸ ἐπλεξε καὶ ὅτι τὸ δεικνύεις παντοῦ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ δεικνύω! ὡς ἂν ἦτον τρόπαιον!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄκουσέ με σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄρες τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν χεῖρά μου. Μὲ ἀγαπᾶς, Ἐρρίκε; Ἄποκρίσου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀκούω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶμαι ζηλότυπος, ἀλλ' ἂν μὲ δώσης φιλικῶς αὐτὸ τὸ πουγγί, θὰ σ' εὐχαριστήσω ἐκ βάθους καρδίας. Σὲ προτείνω μικρὸν ἀντάλλαγμα, καὶ, πιστεύω, ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄς ἴδωμεν τὴν ἀλλαγὴν σου· τί εἶναι;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄν ἐπιμένῃς σὲ τὸ λέγω. Ἄλλ' ἂν μ' ἐδίδες πρῶτον τὸ πουγγί, θὰ ἦμην εὐτυχεστάτη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐρρίκε, σὲ παρακαλῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ ἱκετεύω γονυπετής.

(κύπτει.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Σηκώσου, Ματθίλδη, σὲ παρακαλῶ κ' ἐγὼ γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ὑποφέρω νὰ ταπεινωταί τις καὶ πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Παρὰ πολὺ ἐπιμείναμεν εἰς παιδαριῶδες πράγματα· ἂν τὸ ἐξήτεις σπουδαίως θὰ ἔρριπτον ἐγὼ μόνος μου εἰς τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ σακκούλιον καὶ δὲν εἶχαν ἀνάγκην ἀνταλλάγματος. Σηκώσου λοιπὸν καὶ ἄς μὴ γείνη πλέον περὶ τούτου λόγος. Ὑγίαινε, ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον. Σ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ.

Εἶπομεν ἄλλοτε (*) ὅτι καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεστήθησαν διαγωνίσματα ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ἐὰν δὲν ἐλησημονήσαμεν, τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχον ὑποβληθῆ δύο πραγματεῖαι περὶ Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο εἶχαν ἀπορρίφθῃ ὡς ἀτελεῖς· ἐδόθη δὲ μόνον ἐκ τοῦ ὠρισμένου γέρατος χρηματικῆ τις ποσότης εἰς τὸν ἕτερον τῶν περὶ Ἠπείρου γραψάντων ὅπως συμπληρώσῃ τὴν συγγραφὴν.

Καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ὑπεβλήθησαν τρεῖς πραγματεῖαι· ἡ μὲν περὶ Θεσσαλίας, αἱ δὲ δύο ἄλλαι περὶ Ἠπείρου· ἀλλὰ, κατὰ τὴν περὶ αὐτῶν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ αἱ τρεῖς ἀπερρίφθησαν ὡς ἀτελεῖς ἐπίσης· εἰς τὴν μίαν μόνην, τὴν περὶ Ἠπείρου, ἀπενεμήθησαν τριάκοντα ὀθωμανικαὶ λίραι, ὅπως δι' αὐτῶν πορισθῆ ὁ ἀγωνισθεὶς καὶ νέας εἰδήσεις καὶ ὑποβάλλῃ πληρεστέραν τὴν πραγματείαν.

Ἡ περὶ τῶν διαγωνισμάτων τούτων ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἀξία ἀναγνώσεως· διότι καὶ περιουσίαν γνώσεων φαίνεται ἔχων ὁ εἰσηγητῆς Κ. Α. Ἀριστάρχης, καὶ τὴν ἐλληνικὴν γράρει μετ' ἀκριθείας καὶ γλαφυρότητος, καὶ αἴσθημα ἀναφλέγει αὐτὸν ἐλληνικόν· ἀλλ' εἰς τὰ περὶ νομισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν ὑπάρχει τις ἔλλειψις· διότι ἐκ τούτων μὲν τινες, εἰ καὶ λέγονται ἀνέκδοτοι, ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ 1^{στῷ} τόμῳ τῆς *Παρδώρας* (συλλάβ. 374 σελ. 287), περὶ δὲ τῶν νομισμάτων, ὁ ἀρμοδιώτατος τῶν κριτῶν Κ. Π. Λάμπρος ἀξιοὶ ὅσα περιέχει τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον

α Φίλε Κύριε!

α Λαβὼν τὴν φιλοφρόνως παρ' ὑμῶν σταλεῖσάν μου ἐκθεσιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐπὶ τῶν *Διαγωνισμάτων Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου*, ἀνέγνων αὐτὴν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Καθόσον ἀφορᾶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα νομίσματα, περὶ ὧν ἐπιθυμεῖτε καὶ τὴν γνώμην μου, ἀπαντῶ ὅτι εἰς μὲν τὰ Θεσσαλικά δὲν βλέπω τι ἀνέκδοτον, διότι τὰ μνημονευόμενα τῆς Φαρσάλου, τῆς Γύρτωνος καὶ τῆς Τρίκκης περιγράφονται ὑπὸ τοῦ *Mionnet*, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἀγωνοδίκαι θεωροῦσιν ὡς ἀνέκδοτα τὰ νομίσματα τῆς Γύρτωνος καὶ τῆς Τρίκκης, ὡς φέροντα τὰς ἐπιγραφὰς ΓΥΡΤΩΝΗ καὶ ΤΡΙΚΚΗ, αἵτινες πέποιθα ὅτι κακῶς ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ περιγράφαντος αὐτὰ, ἀντὶ ΓΥΡΤΩΝΙ (ων) καὶ ΤΡΙΚΚΑ (ίων). Ἐὰν, ἀντὶ τοῦ ἐθνικοῦ, ἐγράφετο ἡ πόλις εἰς ὀνομαστικὴν, καὶ τοιαῦτα παραδείγματα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ νομισματικῇ, τότε θὰ ἐξεικονίζετο καὶ ἡ κεφαλή τῆς προσωποποιουμένης πόλεως, ὅπερ δὲν φαίνεται ἐν τῇ περιγραφῇ.

(*) Ὁρα Τόμ. 1^α Πανδ. σελ. 300 καὶ 439.